

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **A hús és a fogaskerék**

1. A hús és a fogaskerék

János Szikra

Az őrszem nehéz, fémes léptei lassan elhalódtak a C-szektor hideg folyosóján, de a dinamóteremben még ott vibrált a megszeppent csend. A vörös visszajelző lámpa sárgára szelídült a wattmérő felett, ám Alinda karja még mindig remegett a túlterhelt hajtókaron. A tizennégy éves lány tüdeje sípolva nyelte a száraz, ózonszagú levegőt, miközben tekintete a nagymamájára tapadt. Az öregasszony görcsös ujjakkal kapaszkodott a korlátba, feje mélyen a mellkasára hajlott, de az unokája határozott kiállása megmentette őt a végső minősítéstől.

János-g534 óvatosan lelassította a saját pedálsorát. A szomszédos gépágy felől egy ritmikus, halk fémkoppanással üzent – három rövid, egy hosszú ütéssel a csővázon. Nem gépies jelzés volt ez, hanem az együttérzés egyetlen megengedett, rejtett nyelve. Alinda átvette a ritmust, s ahogy a cipője talpa találkozott a pedállal, a szeme sarkából visszanézett a fiúra. A közös mozdulatban felsejlett a tiltott kötődés melege.

– Mi marad belőlünk, ha már a mozdulatainkat is a hálózat osztja be? – suttogta Alinda, miközben elfojtotta combjai égő fájdalmát. – Csak szén, izom meg mérhető wattok?

A nagymama felemelte a fejét, s bár az arca barázdált volt a kimerültségtől, a szemeiben gyenge fény gyúlt. A régi mesék emléke még ott élt a ráncai mögött.

– Az ember nem attól ember, amennyi áramot a számláló mutat – mondta halkan, ügyelve rá, hogy a hangja elvesszen a generátorok zúgásában. – Hanem attól, hogy átveszi a terhet a másiktól, amikor az már összeroskadna.

János bólintott a homályban, s tekintetéből a névtelen összetartozás csendes dacossága sugárzott. Ebben a szűk fülkében, a fagyos szabályok és az őrszemek szigorú szorításában, az önzetlen segítség emlékeztette őket arra, mit is jelent embernek maradni.